

FCI-Standard N° 336 / 03. 09. 1999 / GB

HISZPAŃSKI PIES WODNY

(Perro de agua español)

Wersja polska : kwiecień 2011

POCHODZENIE : Hiszpania.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA :
03.09.1999.

UŻYTKOWOŚĆ : Pies pasterski, myśliwski i pomocnik rybaków .

KLASYFIKACJA F.C.I. : Grupa 8 Aportery, płochacze,
psy wodne.
Seksja 3 Psy wodne.
Bez prób pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY : Psy te występują na Półwyspie Iberyjskim od bardzo dawna, a ich pochodzenie jest takie samo, jak francuskich barbetów. Najliczniej występują w Andaluzji, gdzie wykorzystywane są jako psy pasterskie ; noszą tam nazwę « psów tureckich ».

Cechy hiszpańskich psów wodnych, a zwłaszcza ich charakterystyczna sierść, są przystosowaniem do środowiska, w którym bagniska przeplatane są suchymi wzniesieniami. Psy te wykorzystywane są do pomocy w pasieniu, polowaniu na ptactwo wodne i połowach ryb.

WRAŻENIE OGÓLNE : Pies typu wiejskiego, proporcjonalnie zbudowany, średniej masy, o wydłużonej, prostokątnej sylwetce, dobrze umięśniony i atletyczny dzięki aktywności fizycznej. Jego wzrok, słuch i węch są dobrze rozwinięte.

WAŻNE PROPORCJE :

- Długość tułowia/wysokość w kłębie = 9 / 8.
- Głębokość klatki piersiowej/wysokość w kłębie = 4 / 8.
- Długość kufy/długość czaszki = 2 / 3.

ZACHOWANIE / TEMPERAMENT : Oddany, posłuszny, wesoły, zrównoważony i czujny, zdolny do ciężkiej pracy. Dzięki wielkiej inteligencji uczy się bardzo szybko, potrafi przystosować się do najrozmaitszych warunków i radzić sobie w najrozmaitszych sytuacjach.

GŁOWA : Mocno, elegancko noszona.

MÓZGOCZASZKA :

Czaszka : Płaska, z nieznacznym tylko grzebieniem potylicznym. Linie profilu równoległe.

Stop : Łagodny, tylko lekko zaznaczony.

TRZEWIOCZASZKA : Profil prostoliniowy.

Nos : Nozdra dobrze rozwinięte, trufła nosa tej samej barwy jak najciemniejszy odcień sierści, albo trochę ciemniejsza.

Wargi : Przylegające, z wyraźnie wykształconymi kącikami.

Uzębienie : Zęby białe, dobrze wykształcone, duże kły.

Oczy : Osadzone trochę skośnie, bardzo wyraziste, barwy od orzechowej do kasztanowatej, harmonizującej z maścią. Spojówki niewidoczne.

Uszy : Osadzone średnio wysoko, trójkątne, wiszące.

SZYJA : Krótka, dobrze umięśniona, bez podgardla, dobrze osadzona w łopatkach.

TUŁÓW : Krzepki.

Linia górna : Prosta.

Kłęb : Ledwie widoczny.

Grzbiet: Prosty i mocny.

Zad : Lekko opadający.

Klatka piersiowa : Szeroka i głęboka, żebra dobrze wysklepione, pojemna, co zapewnia dużą wydolność oddechową.

Linia dolna : Brzuch trochę podciągnięty.

OGON: Średnio wysoko osadzony, cięty na długość 2 – 4 kręgów. Zdarzają się psy o ogonach z natury krótkich.

KOŃCZYNY :

KOŃCZYNY PRZEDNIE : Mocne i pionowe.

Łopatki : Dobrze umięśnione, skośnie ułożone.

Ramię : Mocne.

Łokcie : Przylegające, nie wykręczone.

Przedramię : Proste i mocne.

Nadgarstek i śródrezcze : Proste, raczej krótkie.

Łapa : Zaokrąglona, palce zwarte, pazury różnej barwy, mocne opuszki.

KOŃCZYNY TYLNE : Idealnie pionowe, niezbyt głęboko kątowane, dobrze umięśnione, dające mocny napęd, niezbędny dla wydajnego ruchu i sprawnych skoków.

Udo : Długie, dobrze umięśnione.

Podudzie : Dobrze rozbudowane.

Staw skokowy : Niski.

Śródstopie : Krótkie, suche, pionowe.

Łapa : Jak przednia.

CHODY : Pożądanym tempem jest kłus.

SKÓRA : Cienka, elastyczna, dobrze przylagająca na całym ciele. Pigmentacja czarna lub czekoladowa, w zależności od umaszczenia. To samo dotyczy błon śluzowych.

SZATA

SIERŚĆ: Zawsze kędzierzawa i wełnista, gdy nie jest strzyżona, może tworzyć sznury. Dopuszcza się strzyżenie, na jednakową długość na całym ciele ; w żadnym razie nie może mieć ono na celu « upiększenia » psa.

Zalecana długość sierści u psów wystawowych – do 12 cm (do 15 cm po rozprostowaniu loków), po strzyżeniu – co najmniej 3 cm, aby można było ocenić jej strukturę.

Sierść szczeniąt jest zawsze kędzierzawa.

N.B. Samce muszą mieć dwa normalnie rozwinięte jądra w pełni wyczuwalne w mosznie.